

Trianon elmúlt, engedjük el

2018 június 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ha Trianonra gondolok, nem fájdalmat érzek, hanem a cselekvés szükségességét.

Azon gondolkodom, mikor múlt el belőlem az elemi veszteségérzés Trianonnal kapcsolatban.

Talán akkor, amikor nemcsak beszéltem az elcsatolt területekről, hanem be is jártam a Kárpát-medencét. Amikor már úgy volt, hogy szabadon jöhetünk-mehetünk, mert nincs vagy alig van határ, és egyidejűleg felidéztem magamban a hajdan Ártándnál eltöltött nyolcórás kocsisorokat. Amikor megértettem, hogy Széchenyi Istvánnak van igaza, aki a jelenben való élés fontosságát hangsúlyozza. Vagy egykori mentoromnak, Hornyik Miklósnak, aki bár a holokausztról írja, de Trianonra is érvényes, hogy nem időtlen veszteség, és hogy elmúlt, nem lehet változtatni rajta, ezért a felnövekvő, fiatal nemzedékeket nem lehet sakkban tartani vele.

Ha Trianonra gondolok, nem fájdalmat érzek, hanem a cselekvés szükségességét. A moldvai Klézsén nem az jutott eszembe, hogy milyen borzasztó, hogy a helyi magyarság akár két nemzedéken belül teljesen eltűnhet, hanem hogy miért nincs itt egy CBA, egy MOL-kút, vagy egy közepes magyarországi kft. miért nem teremtett munkahelyeket, ezzel is vonzóvá és érvényessé téve az anyaország jelenlétét.

Vannak ugyanis olyan dolgok, amelyekről nem tehetünk. Sem akkor, amikor keletkeznek, sem utólag. És vannak olyanok, amelyek teljesen rajtunk állnak, mi szabjuk meg az események irányát, mi döntünk arról, mit kezdünk magunkkal, a helyzettel.

Mi, magyarok nagyra értékeljük a szép beszédeket. Lesz is ma szóvirág elég, ki-ki a maga ízlése, pártállása, világnézete szerint annyit és úgy mond majd Trianonról, hogy ? maga jól jöjjön ki belőle. Miközben a szomorú igazság az, hogy a két világháború közötti területgyarapodástól eltekintve Trianon úgy maradt, ahogyan a hóhérok létrehozták, mi pedig se kiköpni, se lenyelni nem tudunk azóta.

Pedig ideje volna.

Egy-egy történelmi esemény, amilyen Trianon is, csakis helyi értékén, a korszakba illesztve vizsgálható. Nem az számít, kilencvennyolc éve mi történt a magyar társadalommal, mit éreztek akkor az emberek, mint mondtak, mit nem, ez legyen a történészek kutatási területe. Csakis az számít, hogy Trianonnal mi, mai magyarok mire megyünk. Van-e stratégiánk a jövőre nézve, mit mondunk, konkrétan mit teszünk az országrablás ellen ennyi idő elteltével?

A revizionizmus pusztá vágyon kívül nem realitás. A félrenézés, amelyet a magyarországi baloldal mivel, szintűgy nem, mert a határon túli magyar közösségek felmorzsolódásához vezet.

A gyermekáldás, a magyarság lélekszámának szinten tartása, gyarapodása az egyetlen megoldás Trianon ellen.

Hogy lehetséges-e megállítani a magyarság fogyását, az nem pusztán egy kérdés a sok közül, hanem a kérdések kérdése. Úgy tapasztalom, a kormány végre megértette, hogy minden cselekvési terv, minden egyéb körülmény ebből következik. Trianon ellen nem hadosztályokkal és nem gyávasággal, hanem az erő, tekintélyes Magyarországgal kell küzdeni.

Esélyeinket erősíti, hogy az utódállamok ugyanúgy fogatkoznak, mint mi, de ott nincs nemzeti erőter, mint nálunk nyolc éve, ezért stratégiájuk sincs a jövőre nézve. Ez egyrészt jó, mert Trianont a számban szinten maradó, erő magyar közösség úgy is semmissé teheti, ha befolyását kiterjeszti régi területeire. Másrészt rossz a szomszédos népek fogatkozása, Közép-Kelet-Európa kiüresedése, mert új globális kihívások támadtak. A barbár hadak a kapuink előtt állnak, és a majdani új nándorfehérvári csatában a magyarok ereje kevés lesz. Talán még együtt, a környező keresztény népekkel sem elegendő. Mindenesetre nem vágyálom, hanem színtiszta realitás, hogy népeinknek egymásra kell találniuk, és egymásra is fogunk, mert minden ellenségeskedésünk, különbözőségünk, elítéletünk felolvad, ha azokra nézünk, akik új honfoglalásra készülnek.

Ezt ma még kevesen értik Közép-Kelet-Európában és Magyarországon. Egyelőre a régi lemez szól, a hagyományos nacionalizmusé, amelyet mindannyian anyatejként szívunk magunkba. Csakhogy a saját jól felfogott érdekünkben túl kell lépni a múlton, mert itt már a bűnre megy a vásár. Úgy kell jó európainak, jó patriotának lenni, hogy önvédelmünk iránya immáron ne egymás ellen, hanem a mindannyiunkat elpusztítani, felolvasztani szánt harmadik világ ellen irányuljon. A Kárpát-medencei közeledésben kulcsszerep juthat az elszakított területeken élő magyaroknak, akik a két ország, két nyelv, két kultúra között hídszerepet tölthetnek be.

Ha mindezek szükségességét megértjük, akkor gondolkodó emberek és magyarok vagyunk. Ha nem, akkor leragadtunk a síri hangulatú trianoni megemlékezéseknél, amelyeket a lelket marcangolják, politikai szempontból pedig az önsorsrontás tipikus példái.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló